

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 4 września 1922 r.

w sprawie przedłużenia czasu pracy w cukrowniach w r. 1922—1923.

Na zasadzie art. 6 p. d. ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 2, poz. 7), zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się na przedłużenie czasu pracy w cukrowniach w czasie trwania kampanji r. 1922/23, ponad 8 godzin, najwyżej jednak do 12 godzin na dobę w każdym dniu tygodnia, nie wyłączając niedziel, dla tych pracowników, których nieprzerwana praca jest niezbędną ze względu na produkcję cukru, o ile ze względów technicznych nie może być utworzona trzecia zmiana pracowników tej kategorii.

§ 2. Po stwierdzeniu przez właściwego inspektora pracy niemożności wprowadzenia 3 zmiany poszczególnych kategorii pracowników, Minister Pracy i Opieki Społecznej da zainteresowanym zarządom cukrowni pozwolenia na przedłużenie czasu pracy danych kategorii pracowników na zasadach, w niniejszym rozporządzeniu zawartych.

§ 3. Przy określeniu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych stosuje się art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od 8 października 1922 r. do 8 stycznia 1923 r.

Prezydent Ministrów:

Juljan Nowak

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

L. Darowski

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

Henryk Strasburger